

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci navrhovatele: **J.N.**, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 20. 11. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-28/MIN/KAN, v rozsahu čl. I bodů 2, 3, a 17,

t a k t o :

- I. Návrh na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 20. 11. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-28/MIN/KAN, **se** v části týkající se čl. I bodu 2 písm. a), písm. b) věta „zakazuje zákazníkovi využít uvedené služby, pokud vykazuje klinické příznaky onemocnění covid-19“ a čl. I bodu 3 **o d m í t á**.
- II. Návrh na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 20. 11. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-28/MIN/KAN, **se** ve zbývajících částech týkajících se čl. I bodu 2 písm. b) a v části čl. I bodu 2 písm. c) **o d m í t á** pro zjevnou neopodstatněnost.
- III. Návrh na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 20. 11. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-28/MIN/KAN, **se** v části týkající se čl. I bodu 17 **z a m í t á**.
- IV. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Odpůrci **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatel se návrhem na zrušení opatření obecné povahy podaným dne 24. 11. 2021 u Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) domáhal zrušení, případně deklarace nezákonnosti čl. I bodů 2, 3 a 17 mimořádného opatření odpůrce ze dne

20. 11. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-28/MIN/KAN (dále jen „mimořádné opatření“). Toto opatření bylo vydáno k ochraně obyvatelstva před dalším rozšířením onemocnění covid-19 na základě § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), a § 2 odst. 2 písm. b) až e) a písm. i) zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění (dále „pandemický zákon“).

[2] Mimořádné opatření stanovilo s účinností od 22. 11. 2021 od 00:00 hod. podmínky pro vstup osob do některých vnitřních a venkovních prostor a pro účast na hromadných akcích nebo na jiných činnostech; jednou z nich bylo naplnění požadavku tzv. bezinfekčnosti dle čl. I bodu 17 mimořádného opatření. Ten vyžadoval a) absolvování RT-PCR vyšetření na přítomnost viru SARS-CoV-2 s negativním výsledkem nejdéle před 72 hodinami, jde-li o i) osobu do dovršení 18 let věku, ii) osobu, která se nemůže podrobit očkování proti onemocnění covid-19 pro kontraindikaci, nebo iii) osobu tzv. rozočkovanou; b) uplynutí nejméně 14 dní od dokončeného očkovacího schématu schváleným léčivým přípravkem; nebo c) prodělání laboratorně potvrzeného onemocnění covid-19, jestliže uplynula doba izolace a od prvního pozitivního testu neuplynulo více než 180 dní.

[3] Mimořádné opatření stanovilo mimo jiné s odkazem na § 2 odst. 2 písm. c) pandemického zákona pravidla pro využívání a provoz holičství, kadeřnictví, pedikúry, manikúry, solárií, kosmetických, masérských a obdobných regeneračních nebo rekondičních služeb a provozování živnosti, při níž je porušována integrita kůže [čl. I bod 2] a s odkazem na § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví a § 2 odst. 2 písm. i) pandemického zákona pravidla pro využívání a provoz stravovacích služeb, hudebních, tanečních, herních a podobných společenských klubů a diskoték, heren a kasin (dále také jen „stravovací služby“) [čl. I bod 3].

[4] Napadené opatření bylo zrušeno mimořádným opatřením odpůrce ze dne 26. 11. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-29/MIN/KAN, a to s účinností od 26. 11. 2021 od 18:00 hodin.

II. Návrh a vyjádření k němu

II. 1 Návrh na zrušení mimořádného opatření

[5] Navrhovatel uvádí, že je osobou, která nesplňuje žádnou z podmínek čl. I bodu 17 mimořádného opatření. Onemocnění covid-19 neprodělal, přestože byl v úzkém styku s nakaženými (syn, dcera, družka apod.); neměl vytvořeny ani protilátky. Dle svého tvrzení má přirozenou buněčnou a slizniční imunitu, což znamená, že i přes styk s infikovanými osobami vir nepronikl sliznicemi do těla. Ačkoliv je zdravý, nevykazuje žádné příznaky onemocnění, a tedy jej nešíří, bylo mu zakázáno využít služeb uvedených v čl. I bodech 2 a 3 mimořádného opatření. Je s ním zacházeno v rozporu s čl. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť mimořádné opatření bezprostředně zasahuje do jeho lidské důstojnosti a bezdůvodně zhoršuje jeho postavení ve společnosti oproti jiným osobám majícím více práv; činí z něj osobu „druhé kategorie“ (nemohoucí

pokračování

využívat běžných služeb jako je stravování v restauraci, návštěva krytého sportoviště nebo kina), ač k tomu není žádný objektivní důvod. Navrhovatel je provozovatelem restaurace *Heger* v Březové nad Svitavou; napadené opatření je důvodem, proč je jeho restaurace uzavřená, tedy přímo a dlouhodobě poškozuje jeho podnikání. Pokusil se jako zákazník využít stravovacích služeb v provozovně *Bohemia Café* na adrese Erbenova 2906 v České Lípě, kde byl vyzván k prokázání podmínek čl. I bodu 17 mimořádného opatření a pro jejich nesplnění byl vykázán; se stejným výsledkem se neúspěšně pokusil využít také služeb kadeřnictví v obchodním domě *Andy* na stejné adrese. Na základě napadeného opatření tedy byl zkrácen na svých právech.

[6] Namítá, že odpůrce si není sám jistý, dle jakého ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví či pandemického zákona byl mimořádné opatření oprávněn vydat. Jeho nezákonnost navrhovatel spatřuje v tom, že odpůrce může dle § 2 odst. 2 pandemického zákona omezit toliko provozování služeb, nikoliv skupině osob nesplňující podmínky čl. I bodu 17 zakázat jejich využívání. Pandemický zákon umožňuje zasáhnout do práv a svobod provozovatelů služeb, což lze realizovat jedinečně přímo vůči nim; adresátem opatření mají být výhradně provozovatelé, nikoliv jejich zákazníci. Ustanovení § 2 odst. 2 pandemického zákona tedy odpůrci neumožňuje osobám plošně zakázat využívání služeb.

[7] K (ne)možnosti vydání napadeného opatření dle § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví poukazuje navrhovatel na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 11. 11. 2021, č. j. 4 Ao 3/2021 – 117, dle něž odpůrce může zakázat nebo nařídít jen takové další činnosti, které jsou typově obdobné těm uvedeným v zákoně. Prostřednictvím § 69 odst. 1 písm. i) nelze obcházet podmínku § 69 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví, že opatření musejí směřovat k omezení styku osob podezřelých z nákazy s ostatními; není-li přitom ohniskem nákazy celá Česká republika, nelze bez dalšího předpokládat, že osobou podezřelou z nákazy je každý. Pandemie má zpravidla na různých místech odlišnou intenzitu; s ohledem na definici ohniska nákazy v § 65 zákona o ochraně veřejného zdraví musí být šíření nákazy v daném místě masivní a nemoc skutečně nebezpečná. Napadené opatření neobsahuje ani zmínku o tom, že a proč je nemoc skutečně nebezpečná. Odpůrce i přes rozhodnutí rozšířeného senátu vydal mimořádné opatření za účelem omezení kontaktů osob, jež všechny považuje za podezřelé z nákazy, ačkoliv takovému závěru nesvědčí žádný objektivní ukazatel. Mimořádné opatření tedy bylo vydáno také v rozporu se zmocněním dle zákona o ochraně veřejného zdraví.

[8] Listina sice umožňuje odlišné zacházení s určitými skupinami osob, avšak pouze jsou-li k tomu dány racionální důvody, je to upraveno zákonem, je šetřena podstata a smysl základních práv a nejsou-li omezení zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Očkování proti onemocnění covid-19 je dobrovolné; nelze proto s jeho neabsolvováním spojovat jakékoli zákazy. Navrhovatel nesouhlasí s tím, že neočkovaní jsou více hospitalizováni, ani že jsou většími šířiteli onemocnění. Poukazuje na studii publikovanou v časopisu *The Lancet*¹, dle níž má očkování jen nepatrný vliv na to, jak moc je člověk infekční pro další členy domácnosti, přičemž virová zátěž byla u všech infikovaných stejná; připouští však, že u očkovanych lidí klesala rychleji. Dle dokumentu

¹ Odkaz navrhovatele: [https://www.thelancet.com/journals/laninf/article/PIIS1473-3099\(21\)00648-4/fulltext](https://www.thelancet.com/journals/laninf/article/PIIS1473-3099(21)00648-4/fulltext)

amerického Centra pro kontrolu a prevenci nemocí zveřejněného v deníku *The Washington Post*², pokud se plně očkovaný člověk nakazí mutací delta, má v sobě stejné množství virů jako neočkovaný jedinci a šíří jej dál. Dále se navrhovatel odvolává na (blíže nespecifikované) vyjádření prof. B., že člověk, který covid-19 prodělal, je lépe chráněn než ten, který má dvě dávky vakcíny; výhoda očkovaných dle něj toliko je, že by onemocnění mělo proběhnout mírně. Akcentuje též, že země s vyšším procentem plně očkované populace mají vyšší počet pozitivních případů na milion obyvatel. V říjnu 2021 klesl pod 50 % počet neočkovaných seniorů na jednotkách intenzivní péče; obecně se snižuje poměr neočkovaných mezi hospitalizovanými. Mezi nově nakaženými je dvakrát více plně očkovaných než neočkovaných seniorů. Navrhovatel připouští, že u rizikových skupin je očkování vysoce důležité, a to i třetí dávkou. Motivace ochranou ohrožených skupin ovšem nijak neodůvodňuje diskriminaci těch občanů, kteří nejsou covidem-19 významně ohroženi. Namítá, že primárním cílem zpřísnění podmínek tzv. bezinfekčnosti je donutit neočkované, aby se očkovali; to však nemá z epidemiologického hlediska žádný význam, neboť teorie, že plošné očkování je zásadní pro překonání pandemie, je již překonaná. Odpůrce omezuje neočkované, aniž by reguloval pohyb infekčních očkovaných; neplatí přitom předpoklad, že očkovaní nešíří infekci a nejsou ohroženi hospitalizací.

[9] Navrhovatel argumentuje, že závažnému průběhu a hospitalizaci brání i funkční tzv. buněčná imunita, kterou lze relativně jednoduše měřit; odpůrce ji ovšem neuznává. Poukazuje na (blíže nespecifikovanou) klinickou studii *Centra buněčného a tkáňového inženýrství Fakultní nemocnice u sv. Anny a lékařské fakulty Masarykovy univerzity* zabývající se testováním paměťové T-buněčné imunity pacientů, kteří prodělali covid-19; ti dle ní mají po uzdravení dostatečné množství paměťových buněk, které ovlivňují průběh nemoci v případě dalšího nakažení. Na odolnost proti covidu-19 nemá zásadní vliv hladina protilátek; zdravé obranyschopné tělo je v případě nízké hladiny totiž začne vyrábět až v případě, kdy vir znovu pronikne do organismu a s nemocí se vypořádá bez vážnějších problémů.

[10] Nesouhlasí s tím, že sportování ve vnitřních prostorách je rizikovější než venku. Míra přenosu infekce uvnitř je sice jistě vyšší, to ale ještě neznamená, že by sportování ve vnitřních prostorách mělo být významně rizikovější. Sportoviště, na nichž jsou nastavena přísná hygienická pravidla, nepatří mezi vysoce riziková prostředí pro přenos covidu-19. Naopak jsou součástí řešení, protože lidé díky pravidelnému pohybu budují svou fyzickou odolnost; data přitom potvrzují souvislost mezi nízkou fyzickou aktivitou, nezdravým životním stylem a závažnějším průběhem onemocnění. Nejvíce přenosů infekce je v rámci rodiny, v pracovním kolektivu a ve zdravotnických zařízeních. Restaurace jsou statisticky naprosto nevýznamné; pokud je některé zdroje uvádějí jako rizikovější, je to v poměru ke sportovištím nebo jiným veřejným prostorům.

[11] Napadené opatření znevýhodňuje ty, kteří nesplňují podmínky čl. I bodu 17; rozdíl mezi oběma skupinami obyvatel přitom spočívá pouze v absolvování dobrovolného očkování proti onemocnění covid-19. Sám odpůrce ovšem přiznává, že na jednotkách

² Odkaz navrhovatele: <https://www.washingtonpost.com/health/2021/07/30/provincetown-covid-outbreak-vaccinated>

pokračování

intenzivní péče jsou hospitalizovány také osoby, které podstoupily očkování; stejně tak nepopírá, že i očkovaní lidé šíří onemocnění, přičemž tvrzení, že tak činí méně, není ničím podložené. Neexistuje tedy objektivní důvod k rozdílnému přístupu k osobám, které podstoupily očkování proti onemocnění covid-19, vůči těm, které tak neučinily; pokud mimořádné opatření stanoví rozdílný přístup k oběma skupinám, jednu z těchto skupin lidí diskriminuje.

[12] Dále návrhovátelem upozorňuje, že odpůrce je oprávněn vydat mimořádné opatření podle pandemického zákona i zákona o ochraně veřejného zdraví výhradně při epidemii nebo nebezpečí jejího vzniku, přičemž je lze naříditi pouze v nezbytně nutném rozsahu. Tvrdí, že není jeho cílem zpochybňovat nebezpečí onemocnění covid-19; poukazuje ovšem na to, že k posouzení, zda jde skutečně o epidemii a zda se jedná o vážně nebezpečnou infekci, neexistují kvůli zavádějícím statistikám téměř žádná validní data. Považuje-li odpůrce za důkaz probíhající epidemie stav zaplněnosti nemocnic, pak by se jednalo o relevantní údaj pouze za předpokladu, že by analyzoval skutečné příčiny zahlcení nemocnic a nadúmrtí. Ústav zdravotnických informací a statistiky České republiky však potvrdil, že mezi zemřelé zahrnuje všechny osoby pozitivně testované na covid-19, u nichž došlo k úmrtí; připustil, že v tomto počtu jsou uvedeni i lidé, kteří zemřeli z důvodu nespočívajícího v daném onemocnění. Zásadní příčinou zatížení nemocnic je chybné nastavení péče o pacienty, u nichž se covid-19 projeví klinickými příznaky; chybí základní prevence a léčba poskytovaná praktickými lékaři. Odpůrce nesleduje správné ukazatele epidemie, když klade důraz zejména na počty pozitivně testovaných osob a zcela pomíjí ty, kteří jsou skutečně nemocní (vykazují klinické příznaky onemocnění). Z odůvodnění mimořádného opatření není možné zjistit skutečný výskyt onemocnění covid-19, a nelze tedy dovozovat, že na území České republiky existuje stav epidemie.

II. 2 Vyjádření odpůrce k návrhu na zrušení mimořádného opatření

[13] Návrh dle odpůrce není důvodný. Soud má být při posuzování přiměřenosti opatření obecné povahy zdrženlivý (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2011, č. j. 6 Ao 7/2010 - 73). Odpůrce nařizuje mimořádná opatření na základě dostupných znalostí a při vědomí, že nejsou dostatečné a přesné. Preferuje ochranu života a zdraví osob při současné snaze o co nejmenší omezení chodu společnosti. V případě nejasnosti o šíření či vlastnostech koronaviru nelze spoléhat na to, že nastane optimističtější varianta. Přiměřenost opatření posuzuje tak, že zhodnotí současný stav šíření onemocnění covid-19 a na základě dostupných skutečností a při zohlednění aktuálních vědeckých znalostí odhadne riziko šíření tohoto onemocnění na zdraví a životy osob; při volbě vhodných opatření vybírá ta, která co nejvíce zpomalují šíření viru a zároveň nejméně dopadají na obyvatelstvo a práva osob.

[14] Odpůrce uvádí, že z § 2 odst. 2 pandemického zákona nelze dovodit, že by mimořádná opatření musela stanovovat podmínky pouze provozovatelům; dané ustanovení pojednává o povinných osobách obecně. Má za to, že dle § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví je oprávněn stanovit podmínky pro vstup osob do některých prostor nebo pro účast na některých činnostech; jedná se totiž o podmínky typově obdobné činnostem uvedeným v § 69 odst. 1 písm. a) až h) téhož zákona.

[15] K námitce diskriminace neočkovaných osob poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 42/03, či ze dne 20. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 50/06, dle nichž aby bylo vůbec možné hovořit o diskriminaci, musí mít jednotlivé skupiny osob srovnatelné postavení; osoby bez očkování a po prodělání nemoci přitom nejsou vůči očkovaným osobám v totožném postavení. Rozdílný přístup u očkovaných a neočkovaných osob má svůj racionální základ. Očkování v organismu vytváří nepříznivé podmínky pro replikaci viru; v případě, že je očkovaná osoba infikována, dojde u ní ke snížení pravděpodobnosti vzniku mutací viru, které jsou více přenositelné na další osoby. Termínem „bezinfekční“ je míněn stav, kdy možnost přenosu nového koronaviru od plně očkované osoby na ostatní klesá tak významně, že lze od povinného testování ustoupit. Nedochází proto k bezdůvodnému zvyhodňování očkovaných lidí.

[16] Odpůrce zohledňuje postinfekční imunitu, pročež stanovil jako jednu z možných podmínek prokázání tzv. bezinfekčnosti prodělání nemoci do 180 dnů od prvního pozitivního testu. Nehraje roli, zda daná osoba má po prodělání onemocnění v krvi protilátky či nikoliv. Jedná se o určitou fikci bezinfekčnosti, ze které vychází i nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/953 ze dne 14. 6. 2021. Postinfekční imunita má odlišnou povahu než imunita postvakcinační; u neočkovaných osob, které již nemoc prodělaly, byla vyšší pravděpodobnost, že budou hospitalizovány při další infekci, než u očkovaných pacientů, kteří se nakazili poprvé. Očkování poskytuje lepší ochranu než se spoléhat pouze na vlastní imunitu; studie zveřejněná v časopise *The Lancet* prokazuje, že imunita po prodělání covid-19 (zejména v populaci starší 65 let) v čase klesá, a je proto doporučena vakcinace. Očkovaným osobám je imunita vyvolána přesně definovaným množstvím imunizující látky, což vede k optimální imunitní odpovědi a zároveň představuje výrazně bezpečnější cestu nabuzení imunity. Osoby mající po prodělání onemocnění covid-19 nějakou hodnotu protilátek nemusejí být chráněny proti reinfekci;

pokračování

neexistuje hodnota protilátek, od níž lze říci, že je někdo chráněn a na jak dlouho. Odpůrce zdůrazňuje, že variabilita imunitní odpovědi po prodělání přirozené infekce je velká. Odkazuje na závěry rozsudku NSS ze dne 20. 10. 2021, č. j. 8 Ao 22/2021 – 183, ve kterém soud neshledal nezákonnost v rozlišování imunity osob očkovanych a po prodělání nemoci. K polemice navrhovatele nad tím, zda vůbec a v jaké míře probíhá pandemie onemocnění covid-19, odkazuje odpůrce na usnesení NSS ze dne 4. 11. 2021, č. j. 2 Ao 12/2021 – 91.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

III. 1 Odpadnutí části předmětu řízení

[17] Nejvyšší správní soud již rozsudkem ze dne 20. 4. 2022, č. j. 2 Ao 22/2021 – 38, vyslovil na návrh jiného navrhovatele v souladu s § 13 odst. 4 pandemického zákona, že napadené mimořádné opatření bylo v části čl. I bodu 3 písm. b) ve slovech „nebo, s výjimkou dítěte do dovršení 12 let věku, nesplňuje podmínky stanovené v bodu I/17; provozovatelům uvedených provozoven se nařizuje u osoby, která musí splňovat podmínky podle bodu I/17, splnění těchto podmínek kontrolovat při vstupu do prostor nebo v případě, že kontrolu při vstupu neumožňují provozní podmínky provozovatele, nejpozději před poskytnutím služby; osobě se nařizuje provozovateli splnění podmínek podle bodu I/17 prokázat; v případě, že osoba splnění podmínek podle bodu I/17 při vstupu neprokáže, zakazuje se provozovateli takovou osobu vpustit do prostor provozovny; pokud ke kontrole dochází před poskytnutím služby, provozovateli se zakazuje poskytnout takové osobě službu; tyto podmínky se nevztahují na provozovny stravovacích služeb, které neslouží pro veřejnost, a na prodej jídla s sebou s tím, že osobě se zakazuje takto zakoupené jídlo konzumovat ve vnitřních i vnějších prostorech provozovny“ v rozporu se zákonem.

[18] Jelikož navrhovatel v projednávané věci napadl i (celý) čl. I bod 3 mimořádného opatření, jehož shora definovanou část již NSS shledal rozpornou se zákonem, zabýval se soud tím, zda jsou v rozsahu této části splněny podmínky nynějšího řízení pro rozhodnutí ve věci samé. Jednou z nich je totiž existence předmětu řízení; jeho odpadnutí je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, pro který soud návrh odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[19] K odpadnutí předmětu řízení v abstraktním přezkumu opatření obecné povahy může dojít tak, že jej soud v jiném řízení zruší (srov. usnesení NSS ze dne 11. 6. 2021, č. j. 8 Ao 9/2021 – 43, č. 4220/2021 Sb. NSS). Pandemický zákon umožňuje soudu přezkoumat také mimořádné opatření, které v průběhu řízení o jeho zrušení pozbylo platnosti (§ 13 odst. 4 pandemického zákona). V takovém případě neodpadá předmět řízení, pokud jde o přezkum zákonnosti napadeného opatření, přestože již bylo zrušeno novým opatřením obecné povahy, protože soud může vynést deklaratorní výrok určující jeho nezákonnost (srov. bod [28] rozsudku NSS ze dne 14. 4. 2021, č. j. 8 Ao 1/2021 – 133, č. 4187/2021 Sb. NSS). Jak ovšem NSS konstatoval v usnesení sp. zn. 8 Ao 9/2021, i deklaratorní výrok ve smyslu § 13 odst. 4 pandemického zákona má účinky *erga omnes*, shodně jako v případě zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Byť soud nezákonnost deklaruje v rámci řízení zahájeného na návrh konkrétního navrhovatele, který tvrdí, že bylo opatřením obecné povahy zasaženo do jeho práv, účinky rozhodnutí dopadají na všechny potenciální adresáty daného opatření obecné povahy. V případě

dalších řízení o návrhu na vyslovení nezákonnosti opatření obecné povahy nebo jeho části, jehož nezákonnost již byla vyslovena, proto materiálně dojde k vyprázdnění předmětu řízení, neboť žádný navrhovatel by již nemohl dosáhnout lepšího výsledku, než je právě již dříve učiněné prohlášení nezákonnosti s účinky *erga omnes*. Proto je třeba další návrhy odmítnout stejně jako v případě zrušení opatření obecné povahy v jiném řízení. Takto soud může postupovat pouze tehdy, jestliže se navrhovatel domáhá deklarace nezákonnosti v rozsahu, v jakém soud nezákonnost opatření obecné povahy již deklaroval (srov. usnesení NSS ze dne 11. 2. 2022, č. j. 9 Ao 42/2021 – 36).

[20] V řešeném případě se navrhovatel domáhá vyslovení nezákonnosti mimořádného opatření také v téže části [čl. I bod 3 písm. b) mimo věty „zakazuje zákazníkovi vstoupit do vnitřních a vnějších prostor provozovny, pokud vykazuje klinické příznaky onemocnění covid-19“], v jaké již NSS dříve deklaroval jeho nezákonnost. V tomto rozsahu tudíž účinky rozsudku sp. zn. 2 Ao 22/2021 dopadají i na navrhovatele. V této části návrhu jsou proto dány důvody jej odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

III. 2 Aktivní procesní legitimace navrhovatele

[21] Soud se dále zabýval tím, zda byl navrhovatel aktivně procesně legitimován k podání návrhu na zrušení, resp. nyní deklaraci nezákonnosti zbývajících napadených částí mimořádného opatření. Podle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s. platí, že *návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen*. Aktivní procesní legitimace představuje podmínku řízení, kterou musí obecně navrhovatel splňovat, aby byl oprávněn podat k soudu návrh na zrušení opatření obecné povahy. K jejímu splnění je zapotřebí, aby návrh obsahoval myslitelná a logicky konsekventní tvrzení o tom, že právní sféra navrhovatele (tj. jemu náležející subjektivní práva) byla napadeným opatřením obecné povahy dotčena. To, zda je dotčení vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy napadeným návrhem na jeho zrušení (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS, bod [34]; ve vztahu k mimořádným opatřením odpůrce rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2021, č. j. 8 Ao 1/2021 - 133, č. 4187/2021 Sb. NSS, bod [34]). Zároveň je nutné, aby měla napadená regulace přímý a nezprostředkovaný vztah k právům navrhovatele. Soudy ve správním soudnictví jsou povolány k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.); přezkum tzv. *actio popularis* zákon nepřipouští. Nestačí proto, tvrdí-li navrhovatel, že opatření obecné povahy je nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho subjektivních práv.

[22] Navrhovatel předně dovozuje svou aktivní procesní legitimaci z toho, že se jako zákazník pokusil navštívit kadeřnictví a využít stravovacích služeb, ovšem (přestože byl zdravý a nevykazoval žádné příznaky onemocnění covid-19) tyto služby mu nebyly pro nesplnění podmínek čl. I bodu 17 mimořádného opatření poskytnuty a byl vykázán z daných provozoven; pravidly pro prokazování tzv. bezinfekčnosti se cítí být nedůvodně diskriminován vůči očkováným osobám.

[23] Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 2. 2. 2022, č. j. 8 Ao 2/2022 – 53, uvedl, že „*navrhovatelka logicky a konsekventně tvrdí, že tyto (stravovací a ubytovací) služby*

pokračování

standardně využívá a vzhledem k tomu, že jde o služby běžně využívané nejširší veřejností, není žádný důvod, aby soud těmto tvrzením bez dalšího nevěřil. Stěžovatelka by v takové situaci ani nemusela konkrétní odmítnutí služeb dokládat.“ Soud proto v projednávané věci vychází z tvrzení navrhovatele, že se pokusil využít služeb kadeřnictví; vzhledem k běžnosti takové činnosti se jedná o plausibilní tvrzení nevyžadující prokazování odmítnutí poskytnutí konkrétní služby. V důsledku čl. I bodu 2 písm. b) věty „anebo, s výjimkou dětí do dovršení 12 let věku, nesplňuje podmínky stanovené v bodu I/17“ a písm. c) [se „nařizuje provozovateli u zákazníka, který musí splňovat podmínky podle bodu I/17, před zahájením poskytování služby splnění těchto podmínek kontrolovat a zákazníkovi se nařizuje mu splnění podmínek podle bodu I/17 prokázat; v případě, že zákazník splnění podmínek podle bodu I/17 neprokáže, zakazuje se provozovateli takovému zákazníkovi službu poskytnout“], ve spojení s čl. I bodem 17 mimořádného opatření (definujícím podmínky tzv. bezinfekčnosti), bylo navrhovateli užívání této služby znemožněno. Navrhovatel ve vztahu k těmto ustanovením mimořádného opatření konsekventně a logicky tvrdí konkrétní dotčení na svých subjektivních právech spočívající v neumožnění mu tyto služby využívat. Právní sféra navrhovatele tedy mohla být čl. I bodem 2 písm. b) věta druhá, čl. I bodem 2 písm. c) a čl. I bodem 17 mimořádného opatření dotčena; má proto aktivní procesní legitimaci k podání návrhu na jejich zrušení, resp. nyní deklaraci nezákonnosti.

[24] Soud podotýká, že čl. I bod 2 písm. c) mimořádného opatření obsahuje úpravu, která ukládala povinnost i provozovatelům daných služeb; zákazník přitom bez dalšího nemůže napadnout povinnosti uložené provozovateli služeb. Jednotlivá pravidla obsažená v daném ustanovení ovšem tvoří ve svém souhrnu ucelené pravidlo [kontrolovat – prokázat – (případně) službu neposkytnout]; povinnosti provozovatele přitom tvoří část tohoto řetězce. Kdyby soud přezkoumal pouze pravidla týkající se zákazníků (prokázat), pak by osamocené povinnosti provozovatele postrádaly v dané části mimořádného opatření smysl (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2021, č. j. 9 Ao 20/2021 - 59, bod [23]), a to jak z hlediska gramatického, tak i systematiky daného ustanovení (povinnosti provozovatele jsou navázány na primární povinnosti zákazníka). Navrhovatel proto má aktivní procesní legitimaci k napadení čl. I bodu 2 písm. c) mimořádného opatření jako celku, přestože toto ustanovení upravuje rovněž povinnost provozovatelů služeb.

[25] Navrhovatel ovšem nemá aktivní procesní legitimaci k podání návrhu na zrušení, resp. nyní deklaraci nezákonnosti čl. I bodu 2 písm. b) věta „zakazuje zákazníkovi využít uvedené služby, pokud vykazuje klinické příznaky onemocnění covid-19“ a čl. I bod 3 písm. b) věta „zakazuje zákazníkovi vstoupit do vnitřních a vnějších prostor provozovny, pokud vykazuje klinické příznaky onemocnění covid-19“. Sám totiž tvrdí, že se kadeřnictví a stravovací služby pokoušel navštívit v situaci, kdy byl zdravý a nevykazoval příznaky onemocnění covid-19; vykázán z předmětných provozoven přitom byl pro neprokázání bezinfekčnosti dle čl. I bodu 17, nikoliv pro vykazování klinických příznaků onemocnění covid-19. Danými částmi napadených ustanovení tedy nebyl nikterak dotčen na svých právech.

[26] Dále navrhovatel nemá aktivní procesní legitimaci k návrhu na zrušení čl. I bodu 2 písm. a) [se „nařizuje provozovateli, vedle dodržení podmínek uvedených v bodu I/1, zajistit mezi místy, kde jsou zákazníkům poskytovány služby (např. křesla v holičství a kadeřnictví), vzdálenost alespoň 1,5 metru“], neboť ukládá povinnosti výhradně provozovatelům služeb.

Navrhovatel sice tvrdí, že je provozovatelem restaurace, čl. I bod 2 se však vůbec netýká stravovacích služeb. Z hlediska poskytování služeb kadeřnictví je tedy pouze zákazníkem, nikoliv provozovatelem. Zákazník přitom bez dalšího nemůže napadnout povinnosti uložené provozovateli služeb, a to z důvodu neexistence přímého a bezprostředního vztahu mezi jeho právní sférou a těmito povinnostmi (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2021, č. j. 8 Ao 7/2021 - 44, bod [25]). Navrhovatel navíc ani netvrdí, že by byl jako zákazník jakkoli konkrétně dotčen výše uvedeným ustanovením mimořádného opatření; nenamítá tedy, že by bylo zasaženo do jeho práv tímto „technickým“ regulativem uloženým pouze provozovatelům.

[27] Navrhovatel nemá aktivní procesní legitimaci taktéž k podání návrhu na zrušení čl. I bodu 3 písm. a), dle něž se *„nařizuje provozovatelům uvedených provozoven dodržovat následující pravidla“*, jež jsou vyjmenovaná v odrážkách i) – viii) daného ustanovení; jednalo se např. o usazování zákazníků s odstupem alespoň 1,5 metru, nejvýše 6 osob u stolu, regulaci počtu osob v prostorech provozovny, zajištění možnosti dezinfekce rukou pro zákazníky či maximální možné cirkulace vzduchu. Navrhovatel je dle svého tvrzení (které nikterak nedokládá) provozovatelem restaurace; uvádí přitom, že napadené opatření je důvodem, proč je jeho restaurace uzavřená, což přímo a dlouhodobě poškozuje jeho podnikání. Regulace stanovená v čl. I bodu 3 písm. a) mimořádného opatření upravující shora nastíněné „technické“ a provozní parametry a zavádějící toliko některá dílčí omezení poskytování služeb nemůže být příčinou uzavření restaurace; dané ustanovení nikterak nereguluje pro provoz restaurace krucální problematiku samotné možnosti poskytovat stravovací služby, resp. okruh jejich potenciálních zákazníků. I kdyby tedy navrhovatel byl provozovatelem restaurace, bez jeho dalších konkrétních skutkových tvrzení nelze dovodit, že by příčina jejího uzavření mohla tkvět v těchto pravidlech. Je jistě myslitelné, že i povinnosti uložené provozovatelům služeb v čl. I bodu 3 písm. a) mimořádného opatření mohou zasahovat do jejich práv, neboť jim „ztěžují“ výkon jejich podnikatelské činnosti. Navrhovatel však v tomto ohledu neučinil zřetelné tvrzení (nespecifikuje, jak se jím namítaná nezákonnost právě tohoto ustanovení dotýká jeho subjektivních práv); není přitom na soudu, aby za navrhovatele důvody jeho aktivní procesní legitimace domýšlel.

[28] Nejvyšší správní soud proto naznal, že v části týkající se čl. I bodu 2 písm. a), písm. b) věta *„zakazuje zákazníkovi využít uvedené služby, pokud vykazuje klinické příznaky onemocnění covid-19“*, čl. I bodu 3 písm. a), písm. b) věta *„zakazuje zákazníkovi vstoupit do vnitřních a vnějších prostor provozovny, pokud vykazuje klinické příznaky onemocnění covid-19“* (což ve spojení s odst. [20] tohoto rozhodnutí představuje celý čl. I bod 3) mimořádného opatření je namístě návrh odmítnout jako podaný osobou zjevně k tomu neoprávněnou v souladu s § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[29] Soud dále poukazuje na to, že navrhovatel v pasáži o své aktivní procesní legitimaci uvádí, že má přirozenou buněčnou a slizniční imunitu; naopak nemá vytvořeny protilátky proti viru covid-19. Tato svá tvrzení však nikterak neprokazuje; nepředkládá lékařské zprávy o výsledcích příslušných laboratorních vyšetření na stanovení buněčné imunity (T-lymfocytů proti viru SARS-Cov-2) či výši zjištěných protilátek; nenavrhuje ani žádné důkazní prostředky, na jejichž základě by bylo možné jeho tvrzení prokázat. Jestliže však navrhovatel neprokázal, že má buněčnou (slizniční) imunitu, pak případná nezákonnost mimořádného opatření spočívající v nezohledňování této imunity při posuzování

pokračování

bezinfekčnosti osob, stejně jako případný nedostatek odůvodnění mimořádného opatření tkvící v nedostatečném zdůvodnění neuznávání této imunity, nemohou navrhovatele zkrátit na jeho právech; soud se proto argumentací navrhovatele týkající se této problematiky (shrnutou v odst. [9] tohoto rozhodnutí) věcně nezabýval (srov. odst. [39] rozsudku sp. zn. 8 Ao 2/2022).

III. 3 Nepřezkoumatelnost mimořádného opatření

[30] Soud se následně zabýval namítanou nepřezkoumatelností mimořádného opatření. Pokud totiž nesezná důvody, které odpůrce vedly k přijetí konkrétního mimořádného opatření, je vyloučeno, aby se mohl věcně zabývat jeho zákonností a případně přiměřeností; takové opatření obecné povahy by bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (k požadavku na odůvodnění mimořádných opatření viz body [88] – [102] rozsudku NSS sp. zn. 8 Ao 1/2021). Přezkoumatelností mimořádného opatření se přitom soud podrobněji zabývá jen u těch napadených částí, u nichž tuto námitku navrhovatel uplatnil v konkrétnější podobě, anebo tam, kde nepřezkoumatelnost mimořádného opatření brání jeho posouzení v rozsahu uplatněného návrhového bodu (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2021, č. j. 8 Ao 7/2021 - 44, bod [33]).

[31] Navrhovatel opakovaně namítá, že napadené opatření neobsahuje ani zmínku o tom, zda a proč je onemocnění covid-19 nebezpečné, z odůvodnění není možné zjistit jeho skutečný výskyt; dovozuje proto, že se odpůrce vůbec nezbyl nezbytností vydání napadeného opatření. Této značně obecně formulované námitce nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Poukazuje na kapitoly I. *Zhodnocení aktuální epidemické situace* a II. *Hodnocení rizika* napadeného opatření. Odpůrce v nich popisuje aktuální vývoj epidemické situace nejprve v zemích Evropské unie, následně konkrétně v České republice. Mimo jiné uvádí: „negativní vývoj pozorujeme zejména v ukazateli celkového počtu nově pozitivních osob. Aktuální 7denní klouzavý průměr je vyšší než 12 400 případů (data k 16. 11. 2021) a 7denní incidence přesahuje hodnotu 800 na 100 tisíc obyvatel. Tyto současné celopopulační hodnoty tak již významně, tj. dvojnásobně překračují hodnoty pozorované ve stejném období loňského roku (...) populační zátěž ve věkové kategorii 65+ významně a rizikově roste a projevuje se v počtech nově hospitalizovaných osob, zejména v celkových hospitalizacích a postupně i v počtech hospitalizací na JIP. Pokud tento nepříznivý trend a vývoj bude i nadále pokračovat, projeví se tento stav i výrazněji v počtech pacientů v těžkém stavu na celorepublikové úrovni a způsobují postupně a výraznější omezování elektivní péče. (...) Dokladem pro masivní komunitní šíření onemocnění covid-19 na území ČR jsou nejen hodnoty 7denní incidence na úrovni okresní, kdy 60 okresů přesahuje hodnotu 500 případů na 100 tisíc obyvatel, která je obecně považována za již velmi vysokou hodnotu, ale zejména pak podíl relativní positivity testů, a to jak z diagnostické indikace, tak i z indikace epidemiologické. U diagnostické indikace je celorepublikově překročena hranice 30 %, což ukazuje na stav, kdy každý třetí test je pozitivní z této indikace, u epidemiologické indikace pak každý osmý. Obě tyto hodnoty tak významně překračují doporučenou hodnotu, která je obecně přijímána jako „bezpečná“ (4 %) a ukazují na velmi vysokou virovou nálož v populaci a významný potenciál pro další šíření onemocnění, včetně zásahu do zranitelné skupiny obyvatel, jelikož pravděpodobnost setkání s pozitivní osobou je výrazně vyšší, a to zejména pak v místech s vyšší kumulací osob na jednom místě v jeden čas. (...) Výše uvedené tak řadí současný vývoj a trend v ČR dle metodiky WHO pro kategorizaci míry přenosu do nejvyššího stupně, a to do 4. stupně pro komunitní přenos nákazy,

který je charakterizován velmi vysokou incidencí nových případů za 14 dní, a které jsou rozprostřeny po celém území. Tento stupeň je z hlediska míry rizika charakterizován jako velmi rizikový pro obecnou populaci.“ Opatření obsahuje též popis stavu vytíženosti nemocnic; dále odkazy na denní přehled o počtu osob s nově prokázaným onemocněním covid-19, datové sady pro hodnocení vývoje onemocnění covid-19 v časové ose, aktuální přehled očkování, či týdenní reporty o trendech a vývoji, včetně proočkovanosti v EU.

[32] Nejvyšší správní soud nemá za to, že by se odpůrce v odůvodnění napadeného opatření nezabýval toho času aktuálním výskytem onemocnění covid-19; na konkrétních datech popsal situaci jeho šíření, stav přetíženosti nemocniční péče i kvalifikovaný výhled do budoucna. Samotnou nebezpečnost nemoci covid-19 již dříve konstatoval NSS, když poukázal na 30 tisíc zemřelých s touto nemocí (srov. rozsudek ze dne 20. 5. 2021, č. j. 10 Ao 1/2021 - 148). Navrhovatel přitom nebrojí proti nedostatečnému vyargumentování nezbytnosti (přiměřenosti) nějakého konkrétního pravidla (omezení, zákazu, příkazu) stanoveného v napadeném opatření, nýbrž toliko obecně tvrdí nedostatečné zdůvodnění nebezpečnosti onemocnění covid-19; v tomto ohledu považuje soud, vzhledem ke své dřívější judikatuře a všeobecně známým skutečnostem, odůvodnění mimořádného opatření za naprosto dostatečné, a tedy přezkoumatelné.

III. 4 Zjevná neopodstatněnost části návrhu

[33] Podle § 13 odst. 3 pandemického zákona, *je-li návrh zjevně neopodstatněný, soud jej mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítne.* Nejvyšší správní soud již dříve podrobně vyložil, že institut zjevné neopodstatněnosti má své místo mimo jiné tam, kde se již ve své rozhodovací praxi obdobnou věcí zabýval, rozhodl zamítavým rozsudkem a nemá důvod se od svého dříve vyjádřeného právního názoru odchýlit. Jedná se o specifický režim soudního přezkumu podle pandemického zákona, jehož účelem je zrychlené a zjednodušené rozhodnutí o návrhu (srov. např. usnesení NSS ze dne 18. 5. 2021, č. j. 5 Ao 2/2021 - 52, č. 4211/2021 Sb. NSS, body [10] až [13], či ze dne 8. 7. 2021, č. j. 7 Ao 19/2021 - 19). Postup zvolený v takových případech zdejším soudem aproboval i Ústavní soud (viz např. usnesení ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 1482/21, ze dne 28. 7. 2021, sp. zn. III. ÚS 1498/21, či ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. II. ÚS 2129/21).

[34] Nejvyšší správní soud konstatuje, že navrhovatel v projednávané věci vznáší proti zákonnosti čl. I bodu 2 písm. b) věta druhá a písm. c) mimořádného opatření [jimiž bylo podle § 2 odst. 2 písm. c) pandemického zákona zjednodušeně řečeno zákazníkovi zakázáno využít provozu kadeřnictví a dalších služeb, pokud neprokáže svou bezinfekčnost dle čl. I bodu 17] zcela totožné námitky, jaké předložil jiný navrhovatel ve věci sp. zn. 2 Ao 23/2021. Předně argumentuje, že odpůrce může dle § 2 odst. 2 pandemického zákona omezit toliko provozovatele služeb, což lze realizovat jediné přímo vůči nim; adresátem mimořádných opatření mají být výhradně provozovatelé, nikoliv jejich zákazníci. Následně poukazuje na to, že odpůrce je oprávněn vydat mimořádné opatření podle pandemického zákona pouze při epidemii nebo nebezpečí jejího vzniku. Zpochybňuje přitom, že odpůrce dostatečně prokázal existenci epidemie onemocnění covid-19; nesouhlasí totiž s kritérii, z nichž při posuzování situace vycházel.

pokračování

[35] Těmito námitkami se již NSS zabýval v části *III.A* rozsudku ze dne 18. 5. 2022, č. j. 2 Ao 23/2021 – 40. Předně zdůraznil, že čl. I bod 2 mimořádného opatření byl vydán pouze podle § 2 odst. 2 písm. c) pandemického zákona; není pravdou, že by nebylo zřejmé, podle jakého zákona odpůrce danou regulaci stanovil. Nejedná se tedy o obdobnou situaci, jaká nastala např. v případě stravovacích a ubytovacích služeb (srov. čl. I body 3 a 6 napadeného opatření), kdy se je odpůrce snažil omezit na základě § 2 odst. 2 písm. b) a i) pandemického zákona nebo § 69 odst. 1 písm. b) či i) zákona o ochraně veřejného zdraví. K opatřením vydaným dle pandemického zákona konstatoval: „*mimořádným opatřením mohou být určité služby vyjmenované v § 2 odst. 2 pandemického zákona (...) omezeny a mohou být stanoveny podmínky jejich poskytování; současně mohou být přikázány určité činnosti. Pandemický zákon zpravidla nerozlišuje, komu jsou omezení, zákazy, příkazy nebo podmínky poskytování služeb adresovány [výjimku představuje § 2 odst. 2 písm. g) a j) pandemického zákona]. Vychází tedy z toho, že se pravidla stanovená mimořádným opatřením mají primárně vztahovat ke službě jako takové, a to tak, aby jejich účelem byla likvidace epidemie covid-19 nebo nebezpečí jejího opětovného vzniku. Povinnosti proto mohou být pandemickým zákonem uloženy jak provozovatelům služeb (např. podmínky pro poskytnutí služby), tak i jejich zákazníkům (např. prokázání tzv. bezinfekčnosti před využitím služby). Pouze tak totiž může být dosaženo zamýšleného cíle v podobě bezpečného provozování a využívání regulované služby. Bylo-li by možné uložit povinnosti pouze jejich provozovatelům, žádoucího efektu by nemuselo být dosaženo. Byť by se provozovatel snažil stanovené povinnosti dodržovat, nemuselo by to být bez jejich respektování ze strany zákazníků vůbec možné. Mohl by sice zákazníka vyzvat, aby dodržoval určitý odstup od ostatních, ale ten by neměl žádnou povinnost takovou výzvu uposlechnout. Zákazníci, kteří by nebyli ochotni se takovým pravidlům podřídit dobrovolně, by nebyli postižitelní. To by bylo zjevně v rozporu s účelem, pro který mohou být mimořádná opatření podle pandemického zákona nařízena. (...) Námitka navrhovatele spočívající v překročení meze zákonem vymezené působnosti odpůrce ukládat na základě § 2 odst. 2 pandemického zákona povinnosti též zákazníkům služeb proto není důvodná.“ Shodně srov. rozsudky NSS ze dne 20. 4. 2022, č. j. 2 Ao 22/2021 – 38, odst. [46], ze dne 19. 5. 2022, č. j. 2 Ao 27/2021 – 23, odst. [22], či ze dne 2. 2. 2022, č. j. 8 Ao 2/2022 – 53, odst. [54]. K námitce nedostatečného prokázání existence epidemie onemocnění covid-19, resp. výtkám vůči posuzovaným kritériím, poukázal zdejší soud na rozsudek ze dne 20. 5. 2021, č. j. 10 Ao 1/2021 - 148, v němž „konstatoval nebezpečnost nemoci covid-19 a za notoriety označil 30 tisíc zemřelých s touto nemocí i hrozící kolaps zdravotnictví; odmítl přitom provádět dokazování ohledně nebezpečnosti nemoci covid-19.“ Dále odkázal na rozsudky NSS ze dne 30. 7. 2021, č. j. 5 Ao 25/2021 - 51, ze dne 6. 5. 2021, č. j. 5 Ao 1/2021 – 65, či usnesení ze dne 4. 11. 2021, č. j. 2 Ao 9/2021 – 155. V rozsudku ze dne 20. 10. 2021, č. j. 2 Ao 7/2021 - 157, se odmítl zabývat tvrzením, že epidemie není, též s poukazem na to, že odpůrce může mimořádné opatření vydat i za účelem eliminace nebezpečí jejího opětovného vzniku, jak předpokládá § 2 odst. 1 pandemického zákona. Také pro projednávanou věc přílehavě platí závěr NSS učiněný v rozsudku sp. zn. 2 Ao 23/2021: „*navrhovatel odpůrci vytýká, že klade velký důraz na počty pozitivně testovaných osob a zcela pomíjí ty, kteří skutečně vykazují klinické příznaky onemocnění; za hlavní příčinu přetížení zdravotnických zařízení pak považuje paralýzu systému primární péče (...) navrhovatel jí směřuje pouze ke zpochybnění existence epidemie onemocnění covid-19; nedovozuje z těchto tvrzených pochybení (nesprávných metodologických a statistických postupů) nezákonnost žádného konkrétního ustanovení napadeného opatření. (...) existenci epidemie covid-19 dlouhodobě považuje zdejší soud za všeobecně známou skutečnost a vymezil se proti její**

relativizaci; navíc upozornil, že mimořádné opatření lze dle pandemického zákona vydat i za účelem eliminace nebezpečí jejího opětovného vzniku. Soud se proto neztotožňuje s tím, že nebyly dány materiální podmínky (výskyt epidemie) nezbytné pro oprávnění odpůrce vydávat mimořádná opatření podle pandemického zákona.“

[36] Protože jsou námitky navrhovatele týkající se nedostatku pravomoci navrhovatele regulovat na základě pandemického zákona služby uvedené v čl. I bodu 2 mimořádného opatření totožné s těmi, jimiž se NSS již zabýval v rozsudku sp. zn. 2 Ao 23/2021, neshledal důvod pro odchýlení se od svých dříve vyslovených závěrů. S ohledem na zásadu ekonomie soudního procesu proto, krom výše uvedených ilustrativních citací, v dalším odkazuje na odůvodnění předmětného rozsudku zdejšího soudu. Návrh v části týkající se čl. I bodu 2 písm. b) věty „anebo, s výjimkou dětí do dovršení 12 let věku, nesplňuje podmínky stanovené v bodu I/17“ a písm. c) mimořádného opatření proto odmítl jako zjevně neopodstatněný.

III. 5 Zákonnost a přiměřenost čl. I bodu 17 mimořádného opatření

[37] Stěžejní podstatou celé navrhovatelovy argumentace je pak otázka, zda neočkované osoby neprodělavší onemocnění covid-19 nebyly diskriminovány tím, že nemohly prokázat svoji tzv. bezinfekčnost podle čl. I bodu 17 mimořádného opatření za účelem užívání regulovaných služeb.

[38] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že podmínky prokázání tzv. bezinfekčnosti podle čl. I bodu 17 mimořádného opatření nejsou založeny na zakázaných kritériích výslovně uvedených v čl. 3 odst. 1 Listiny. Nezakládají samy o sobě ani jiné obdobné postavení osob; dobrovolné očkování nebo proděláné onemocnění nepředstavují trvalý znak, vlastnost nebo osobnostní rys jednotlivce, který by bylo možné bez dalšího připodobnit ke kritériím v tomto článku výslovně uvedeným. To, že neočkované osoby, které onemocnění covid-19 neprodělaly, nemohou prokázat svoji tzv. bezinfekčnost, proto nepředstavuje porušení čl. 3 odst. 1 Listiny (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2022, č. j. 8 Ao 9/2022 – 101, odst. [105]).

[39] Při posuzování, zda čl. I bod 17 mimořádného opatření nezakládá v rozporu s čl. 1 Listiny nerovné podmínky pro osoby, které nemohou prokázat svoji tzv. bezinfekčnost PCR testem, je třeba zkoumat „(1) zda jde o různé subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, (2) zda je s nimi zacházeno rozdílným způsobem, (3) zda je odlišné zacházení dotčenému jednotlivci nebo skupině k tíži a (4) zda takové zacházení není projevem libovůle, tedy zda má legitimní cíl a napadená zákonná ustanovení jsou s to jej dosáhnout“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 32/17). Významné je, že „uvážovat v kategorii rovnosti lze pouze v relaci mezi nejméně dvěma subjekty ve stejném, resp. srovnatelném postavení (...). Zatímco zpravidla není těžké stanovit, zda právní úprava zachází se dvěma situacemi rozdílně nebo stejně, zcela klíčovým krokem pro aplikaci všeobecné zásady rovnosti je stanovit, zda dvě situace, s nimiž právo zachází odlišně, jsou vskutku srovnatelné, tedy zda jsou relevantně podobné“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 42/03, či ze dne 20. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 50/06). Pro účely nyní projednávané věci jde o to, zda jsou očkované a neočkované osoby z hlediska regulace napadeného mimořádného opatření ve srovnatelném postavení, či nikoliv. Pokud by se totiž jednalo o

pokračování

nestejně zacházení s nestejnými skupinami osob, nemohla by být námitka diskriminace důvodná.

[40] Navrhovatel ve svém návrhu nesouhlasí právě s tím, že očkované osoby nejsou s těmi neočkovanými ve srovnatelném postavení. Tvrdí, že očkování proti onemocnění covid-19 má jen nepatrný vliv na to, jak moc je člověk infekční pro další členy domácnosti, přičemž virová zátěž je u infikovaných obou skupin osob stejná; sám však připouští, že u očkovaných klesá rychleji. Poukazuje na studii *Community transmission and viral load kinetics of the SARS-CoV-2 delta (B.1.617.2) variant in vaccinated and unvaccinated individuals in the UK: a prospective, longitudinal, cohort study* publikovanou v časopisu *The Lancet*. Totožnou studií se NSS již zabýval v rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022. Konstatoval: „ze studie vyplývá, že očkování snižuje riziko nákazy variantou delta a urychluje vymizení viru. Nicméně plně očkované osoby s průlomovou infekcí mají vrchol virové nálože podobný případům neočkovaných osob a mohou proto účinně šířit infekci v domácnostech, a to včetně přenosu na očkované osoby. Studie tak dokládá tvrzení odpůrce, že se u očkováných osob zkracuje doba vylučování viru. Pokud jde o tvrzení, že jsou očkované osoby pravděpodobně méně infekční, tak to studie nedokládá.“ (srov. odst. [89]). K tvrzení, že výsledky studie mají dokládat u neočkovaných osob podobnou virovou zátěž jako u těch očkovaných, které proto mohou v domácím prostředí přenášet infekci i na plně očkované kontakty, soud uvedl: „navrhovatelem tvrzené závěry, které mají z této studie vyplývat, nejsou v rozporu s částí odborných podkladů odpůrce. I z nich totiž vyplývá, že očkované osoby sice mají v případě nákazy virovou zátěž podobnou neočkovaným osobám, avšak dochází u nich k rychlejšímu vymizení viru.“ (srov. odst. [99]). Nejvyšší správní soud proto v nynějším případě nepovažoval za potřebné touto studií provádět dokazování, neboť již jednou zkoumal z ní plynoucí odborná zjištění a zabýval se jejich relevancí pro posouzení srovnatelnosti situace očkovaných a neočkovaných osob; od těchto závěrů se přitom nehodlá odchýlit. Uzavírá proto, že navrhovatelem odkazovaná studie nezpochybňuje (minimálně) jeden z benefitů očkování spočívající ve zkrácení doby vylučování viru.

[41] Dále se navrhovatel dovolává článku deníku *The Washington Post*, v němž je uveden odkaz na dokument amerického Centra pro kontrolu a prevenci nemocí *Outbreak of SARS-CoV-2 Infections, Including COVID-19 Vaccine Breakthrough Infections, Associated with Large Public Gatherings - Barnstable County, Massachusetts, July 2021*, z něž má plynout, že pokud se plně očkovaný člověk nakazí mutací delta, má v sobě stejné množství virů jako neočkovaný jedinec a může jej dál šířit. Ani tento důkaz Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost neprovedl. Sám navrhovatel totiž chtěl tímto dokumentem prokázat pouze skutečnost, že i očkovaný člověk může (v nějaké míře) šířit virus. To však odpůrce nepopírá; ostatně to plyne i ze shora uvedené studie, již soud provedl důkaz v řízení sp. zn. 8 Ao 9/2022. Jak ovšem uvedl NSS již např. v odst. [47] v rozsudku sp. zn. 2 Ao 23/2021, fakt, že určité odborné stanovisko dospívá k závěru, že „se jeví jako zcela neopodstatněné považovat osoby očkované za osoby, které mají imunitu natolik kvalitní, že ochrání očkovaného před nakažením a zároveň ochrání osoby v jeho okolí před přenosem nákazy (což ostatně takto striktně ani není v odůvodnění napadeného opatření tvrzeno), nezpochybňuje další odpůrcem deklarované a shora pojednané přínosy očkování. Rozhodné totiž je, že očkové osoby jsou v případě nákazy s větší pravděpodobností chráněny před závažným průběhem onemocnění; představují proto pro zdravotní systém z hlediska zahlcení menší nebezpečí než osoby neočkované.“ Navrhovatel by tedy předmětným důkazem nebyl

schopen prokázat skutečnost, která by byla způsobila zpochybnit odlišné postavení očkovaných a neočkovaných osob.

[42] Pokud se navrhovatel odvolává na vyjádření prof. B., soud konstatuje, že jej ve svém návrhu nikterak nespecifikuje (datem, názvem, spisovou značkou apod.), nepřikládá jej v listinné podobě ani neuvádí odkaz na webovou stránku, na níž jej lze nalézt. Není přitom úkolem soudu za navrhovatele domýšlet a dohledávat, jaké (z pravděpodobně velmi mnoha) vyjádření daného lékaře měl na mysli, a kde je toto dostupné. Příslušná tvrzení proto nebyla s to zpochybnit odborná východiska odpůrce.

[43] Navrhovatel akcentuje též skutečnost, že se snižuje počet neočkovaných mezi hospitalizovanými pacienty (a to i na jednotkách intenzivní péče); mezi nově nakaženými je údajně dvakrát více plně očkovaných než neočkovaných seniorů. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že samotný počet (absolutní četnost) nakažených, nemocných či hospitalizovaných osob (seniorů) z řad očkovaných a neočkovaných není vůbec relevantní údaj; rozhodující pro posouzení efektivity ochrany způsobené očkovaním je procentuální zastoupení (relativní četnost) těchto osob v celku dané skupiny. Je podle soudu naprosto logické, pokud se v průběhu epidemie s plynoucím časem postupně zvyšoval celkový počet očkovaných osob (především právě seniorů), zároveň postupně také stoupal celkový počet nakažených, nemocných či hospitalizovaných osob podstoupivších očkování; to však neznamená, že očkování není účinné. Jak již podotkl NSS v odst. [87] rozsudku sp. zn. 8 Ao 2/2022, *„pro porovnání nemohou sloužit absolutní čísla. Pro posouzení účinků očkování je totiž třeba zohlednit procentuální zastoupení očkovaných a neočkovaných osob v konkrétní věkové kategorii, jak důvodně poznamenal odpůrce. Pokud by bylo například v určité věkové kategorii 100 tis. osob, z nichž by bylo hypoteticky očkováno 99 tis. osob, tedy neočkovaných by zbýval 1 tis. osob, pak hospitalizace 500 očkovaných a 500 neočkovaných samozřejmě neznamená, že očkování nefunguje, protože je v nemocnici stejný počet očkovaných i neočkovaných. Výsledek je totiž ten, že z očkovaných je hospitalizováno jen 0,5% zatímco z neočkovaných 50%.“* Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že toliko tvrzení postupně se snižujícího celkového počtu nakažených a hospitalizovaných neočkovaných osob, navíc navrhovatelem nikterak kvalifikovaně podložené (odkaz na článek portálu *www.idnes.cz* nelze považovat za relevantní zdroj statistických dat o vývoji epidemie, jímž by bylo třeba dokazovat), není způsobilé zpochybnit účinnost očkování a jeho odpůrcem prezentované přínosy pro zvládání epidemie.

[44] Ani navrhovatelem poukazovaná paralýza nemocnic spočívající v údajně nefungujícím systému primární péče není argumentem způsobilým zpochybnit odborná východiska odpůrce pojednávající o odlišném postavení (reakci organismu) neočkovaných osob, které nemají imunitu získanou z prodělané nemoci (srov. rozsudek NSS sp. zn. 2 Ao 23/2021, odst. [47]).

[45] K argumentaci, že jediným cílem zpřísnění podmínek tzv. bezinfekčnosti je donutit neočkované, aby se očkovali, se NSS již vyjádřil v odst. [81] – [85] rozsudku sp. zn. 8 Ao 2/2022. Konstatoval: *„osoby nelze vyloučit z provádění činností a využívání služeb regulovaných mimořádným opatřením jen z toho důvodu, že nepodstoupily dobrovolné očkování. Dokud není stanovena očkovací povinnost, je na každém, aby se sám rozhodl, zda se nechá naočkovat, či nikoliv. (...) Nátlak na očkování skrze mimořádné opatření by proto*

pokračování

sám o sobě nepředstavoval legitimní cíl, který by ospravedlňoval stanovená omezení neočkovaných osob, které onemocnění covid-19 v poslední době neprodělaly. (...) Z odůvodnění mimořádného opatření nicméně nevyplývá, že by jeho cílem mělo být donutit neočkované osoby k očkování stanovením určitých zákazů a omezení. Podle odůvodnění mimořádného opatření i tvrzení odpůrce v průběhu řízení před soudem bylo cílem to, aby došlo ke zmenšení rizika přenosu onemocnění mezi jedinci a ke snížení rizika dalšího zhoršení epidemické situace v celé populaci tak, aby se předešlo zahlcení a zhroucení zdravotního systému. (...) Odpůrce v této souvislosti vzal v úvahu skutečnost, že osoby neočkované bez imunity získané prodělanou nemocí mohou být onemocněním covid-19 více postiženy na zdraví, a představují tak pro zdravotní systém větší hrozbu. (...) Odpůrcem tvrzeným cílem napadeného mimořádného opatření proto je jak ochrana nejvíce zranitelných osob, tak ale zejména zdravotního systému jako celku.“ Ani v tomto případě nemá Nejvyšší správní soud důvod se od těchto svých dříve vyslovených závěrů odchýlit.

[46] Navrhovatel ve svém návrhu nesouhlasí též s východiskem odpůrce, že sportování ve vnitřních prostorách je rizikovější než venku; sportoviště dle něj nepatří mezi vysoce riziková prostředí pro přenos covidu-19. Soud však poukazuje na to, že sportoviště ve vnitřních prostorech staveb reguloval čl. I bod 8 mimořádného opatření, který odpůrce vůbec nenapadl. Z hlediska posuzování přiměřenosti čl. I bodu 17 (tedy pravidel tzv. bezinfekčnosti univerzálně platných pro jednotlivé vyjmenované služby a akce) přitom není rozhodné, jak rizikové je konkrétní prostředí, neboť dané ustanovení samo o sobě přímo nezakotvuje jeho omezování.

[47] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že navrhovateli se v nyní projednávané věci nepodařilo relevantně zpochybnit důvody a odborné podklady, pro které odpůrce přijal napadené mimořádné opatření a na jejichž základě omezil neočkované osoby z možnosti využívat služby regulované mimořádným opatřením. Platí proto závěry rozsudků NSS sp. zn. 8 Ao 2/2022 a 8 Ao 9/2022, v nichž soud jak z hlediska namítané diskriminace neočkovaných osob, tak i tvrzené nepřiměřenosti posuzoval zákonnost čl. I bodu 15 mimořádného opatření odpůrce ze dne 29. 12. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-34/MIN/KAN. Dané ustanovení stanovilo s účinností od 3. 1. 2022 jako podmínku pro vstup osob do některých vnitřních a venkovních prostor nebo pro účast na hromadných akcích nebo na jiných činnostech prokázání tzv. bezinfekčnosti, jež byla upravena shodně, jako je tomu v nyní napadeném opatření čl. I bodem 17.

[48] V části IV.4 rozsudku sp. zn. 8 Ao 2/2022 posuzoval NSS, zda neočkované osoby bez prodělaného onemocnění nejsou diskriminovány tím, že nemohou prokázat pro účely využívání služeb svoji tzv. bezinfekčnost negativním PCR testem. Dospěl však k závěru, že neočkované osoby se nenacházejí ve srovnatelném postavení jako očkované osoby a osoby s prodělaným onemocněním. Konstatoval: „neočkovaná osoba, která nemá imunitu získanou z prodělané nemoci, není dostatečně chráněna před infekcí, vyskytuje-li se v okolí infekční osoby. Naopak, pokud se s infekční osobou setká očkovaná osoba, pak je podle odpůrce riziko nákazy několikanásobně nižší než u neočkované osoby, která nemoc neprodělala. Navíc, i kdyby se podle odpůrce očkovaná osoba nakazila, je mnohem nižší riziko závažného průběhu onemocnění a případného úmrtí než u neočkované osoby. Na základě východisek odpůrce uvedených v odůvodnění mimořádného opatření se tak neočkované osoby bez prodělaného onemocnění nenacházejí ve srovnatelném postavení jako očkované osoby a osoby s prodělaným

onemocněním. Tento rozdíl spočívá v připravenosti imunitního systému na onemocnění covid-19 a v důsledku toho ve snížení možnosti dalšího šíření viru v populaci a zejména zátěže zdravotního systému. (...) V odkazu navrhovatelky na čísla nakažených očkovaných a neočkovaných osob pak nelze zpochybnění důvodů odpůrce spatřovat. Jak totiž vyplývá z návrhu, navrhovatelka jimi pouze demonstruje to, že očkování nedokáže zabránit šíření nemoci. To však odpůrce nespornuje. (...) Obecně tedy bylo možné uvažovat o srovnatelném postavení osob, které by se prokázaly PCR testem. Neočkované osoby bez prodělaného onemocnění se však i v případě podrobení se PCR testu ve srovnatelném postavení nenachází. Je tomu tak z důvodu zvýšené pravděpodobnosti nákazy při styku s infekční osobou, možného závažnějšího průběhu onemocnění a zvýšené nakažlivosti pro své okolí. Z těchto důvodů jim není umožněno provádět činnosti a využívat služby, které jsou mimořádným opatřením regulovány. S ohledem na cíl mimořádného opatření totiž představují pro boj s epidemií a jejími následky zvýšené riziko, a to zejména pro zdravotní systém.“ V odst. [109] rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022 NSS zopakoval: „Navrhovatel se nepodařilo vyvrátit tvrzení odpůrce, že se neočkované osoby snáze nakazí při styku s infekční osobou a že mohou mít závažnější průběh onemocnění. Současně z odborných podkladů provedených soudem k důkazu vyplývá, že rychlejší pokles virové nálože u očkovaných osob může mít vliv na další šíření infekce ve společnosti. Neočkované osoby, které onemocnění neprodělaly, naopak mohou být při nákaze více nakažlivé pro své okolí (zejména z hlediska doby, po kterou mohou vir šířit).“ Jestliže se neočkované osoby vůči očkovaným nenacházejí ve srovnatelném postavení, nemohou být diskriminovány tím, že jim čl. I bodu 17 mimořádného opatření neumožňuje prokázat tzv. bezinfekčnost prostřednictvím negativního výsledku PCR testu, a tedy provádět činnosti a využívat služby regulované mimořádným opatřením.

[49] V části IV.5 rozsudku sp. zn. 8 Ao 2/2022 se pak NSS zabýval přiměřeností stanovených podmínek tzv. bezinfekčnosti ve vztahu k neočkovaným osobám. Konstatoval: „očkování představuje účinný nástroj, jak se bránit proti zejména vážnému průběhu tohoto onemocnění a jak sekundárně snížit zátěž zdravotního systému na únosnou hodnotu. (...) Je proto logické, že odpůrce při zvažování toho, zda uzavřít provozovny nebo úplně znemožnit poskytování služeb, nebo zda omezit z jejich využívání pouze rizikové osoby, přistoupil na variantu, která má nižší ekonomické a společenské dopady a která je současně schopná ochránit systém zdravotní péče. Zvolil tedy omezení pouze těch osob, které pro chybějící očkování nebo imunitu z prodělané nemoci představují největší riziko, včetně toho, že vypustil nejméně ohroženou skupinu dětí do 12 let. (...) Soud proto považuje s ohledem na tyto okolnosti za ještě přiměřené, že došlo oproti dřívějšímu stavu ke zpřísnění podmínek, za kterých je možné využívat některé služby a účastnit se některých akcí. Jestliže totiž existuje podle odpůrce relativně účinná ochrana proti těžkému průběhu onemocnění (byť není vyloučeno, že se jím člověk i přes očkování nakazí), není důvod k úplnému uzavření provozoven a služeb, tak jak tomu bylo např. na jaře 2021. Naopak je namístě regulaci směřovat vůči těm osobám, které mohou být tímto onemocněním nejvíce ohroženy a mohou tak následně ohrozit zdravotní systém. Jednak tím dochází k minimalizaci zásahu do práv a právem chráněných zájmů provozovatelů podniků a služeb, jednak je tím dosaženo ochrany zdraví neočkovaných osob a fungování zdravotního systému jako celku. Pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu do práv a právem chráněných zájmů neočkovaných osob bez prodělané nemoci, je také důležitý charakter činností a služeb, ze kterých jsou mimořádným opatřením vyloučeny. (...) Jde například o kadeřnictví, kosmetické služby, sportoviště, wellness, využívání lyžařských vleků, skupinové prohlídky galerií nebo zoo nebo o návštěvu kulturních akcí. Nejvyšší správní soud

pokračování

nevylučuje, že využívání zmíněných služeb může pro určité skupiny osob patřit k běžnému způsobu života a trávení volného času. Nejedná se nicméně o nezbytné služby, bez kterých by nebylo možné na základní životní úrovni fungovat (oproti např. jízdě ve veřejné hromadné dopravě nebo nákupu potravin). Vyloučení z využívání těchto služeb sice může pro někoho představovat citelnou újmu, nepředstavuje však natolik intenzivní zásah jako případný úplný „lock down“ neočkovaných osob. Dokonce i některé z takto regulovaných služeb mohou tyto osoby nadále využívat, pokud jde o důležité důvody (...). Jsou omezeny toliko ve využívání zbytných služeb, které jsou zpravidla spojeny s trávením volného času a které určitým způsobem přispívají k pohodlnějšímu životu. Tyto služby jsou navíc rizikové z pohledu epidemie, neboť při jejich využívání zpravidla nelze používat ochranné prostředky k zamezení šíření nákazy (např. respirátor), a současně jsou spojeny se setkáváním různých skupin osob.“

IV. Závěr a náklady řízení

[50] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených důvodů návrh na zrušení, resp. deklaraci nezákonnosti napadeného opatření v části týkající se čl. I bodu 17 zamítl; v části týkající se čl. I bodu 2 písm. a), písm. b) věta „zakazuje zákazníkovi využít uvedené služby, pokud vykazuje klinické příznaky onemocnění covid-19“ a čl. I bodu 3 odmítl; ve zbývajících částech týkajících se čl. I bodu 2 písm. b) a v části čl. I bodu 2 písm. c) odmítl pro zjevnou neopodstatněnost.

[51] O věci samé rozhodl soud bez jednání postupem podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť navrhovatel i odpůrce s tímto postupem souhlasili. Jednání přitom nebylo třeba nařizovat ani za účelem provádění dokazování.

[52] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. *žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.*

[53] Ve vztahu k části, v níž byl návrh výrokem I. odmítnut, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. V rozsahu, v jakém soud návrh výrokem II. odmítl pro zjevnou neopodstatněnost (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III.4) nebo jej posuzoval meritorně (výrok III), se náklady podle § 60 odst. 1 s. ř. s. řídí principem úspěchu ve věci. Navrhovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (ani žádné nepožadoval).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. června 2022

JUDr. Miluše Došková

2 Ao 32/2021

předsedkyně senátu